

Стояхме известно време там, в подножието на странната конусовидна стая, докато накрая нямаше вече какво да правим, освен да отворим кутията.

- Искаш ли аз да го направя? – попита ме Гейбриъл.

Поклатих глава. Каквото и да беше, каквото и да имаше вътре, знаех, че е между Луиз и мен.

Протегнах се и повдигнах капака - отместих го с пръсти, като се стараех тялото ми да е възможно най-далече. После обаче любопитството надделя и когато вдигнах напълно капака, и двамата с Гейбриъл пристъпихме напред и се втренчихме в изящния предмет вътре.

Беше малко стъклено шишенце във формата на сълза, рубиненочервено, пълно с алена течност. Тясната дупчица в горната част на сълзата беше запушена със стъклена тапа, тънка като косъм. До шишенцето имаше лист хартия, сгънат на две, с името ми – „Еванджелин“, изписано със силно наклонения почерк на Луиз.

- Знаела е, че ще влезеш тук – прошепна ми Гейбриъл. – Знаела е, че ще нарушиш обещанието си.

Устата ми пресъхна. Облизах устните си и повдигнах листа с трепереща ръка. Когато разгънах бележката, кафяв паяк – космат и зловещ на вид – изпадна отвътре на масата. Дългите му крака се плъзнаха светкавично по дървото, той изприпка и изчезна от долната ѝ страна. Не си падах по знамения и знаците на съдбата, но дори и аз знаех, че това не е на хубаво.

Отворих листа и прочетох написаното на глас.

*Не махай кристалната запушалка, Еванджелин,
освен ако не искаш всичко в живота ти да се промени.*

Наведох се над шишенцето и точно тогава си спомних нещо – много далечно, смътно, сякаш не беше дори спомен, а по-скоро сцена от миналото ми, осветена за частица от секундата от ярък сноп светлина. Да уловиш такова видение и да го осъзнаеш, бе трудно. Разсейваш се, в главата ти се появява друга мисъл и то е изчезнало завинаги.

С Луиз бяхме в спалнята ѝ, преди много години – в годината, в когато си порязах главата, след като сънена се ударих във вратата.

- На какво ухае кожата ти? – попита ме тя.

Повдигнах ръка до носа си и помирисах.

- Дори най-великите парфюмеристи от южна Франция не могат да сътворят нещо подобно на това – каза тя. – Нито Ерме, нито Герлен, нито дори Шанел не могат да пресъздадат уханието на детството.

И после повдигна шишенцето и произнесе същите думи, които бяха написани в бележката. *Не махай кристалната запушалка, Еванджелин, освен ако не искаш всичко в живота ти да се промени.*

Обичах баба си и „Каменния гарван“ и не виждах защо ще искам да променям нещо – изобщо, когато и да е - и през годините между тогава и днес бях забравила напълно за малкото шишенце, пълно със странната, променяща живота течност.

***

Вдигнах стъкленницата в ръка и се вгледах в рубиненочервения ѝ цвят, толкова изпълнен с обещание за промяна, за това как Гейбриъл щеше да бъде мой, а не на Рейън, за живот с щастлив край. Знаех много добре, че приказките никога не се превръщат в реалност, че мъжете напускат жените, които ги обичат, посред нощ, че майките и дъщерите могат да

бъдат разделени завинаги, но все още не бях загубила напълно надеждата и вярата си в чудеса, затова бавно, ужасно бавно издърпах тънката кристална запушалка, като я плъзгах внимателно нагоре по устието на бутилчицата.

Когато я извадих напълно, от стъкленицата се издигна светкавично бързо мъгла, която сякаш бе стояла в плен цяла вечност и само бе чакала мига на освобождението си. Виждах я във въздуха, потопих лицето си в сивата ѝ влага и я вдишах в тялото си, първо през носа си, после я поех с цели гърди.

Мъглата имаше странен мирис, двойствен по природа. Ако трябваше да го определя, щях да кажа, че прилича на мрак, като огнена смърт, но и на светлина, като изгрев и свобода. Имах чувството, че мога да избира страната, на която исках да бъда. Сякаш парфюмът ме питаше: *Еванджелин, ти мрак ли си или светлина?*

Повдигнах запушалката до носа си. Силата на уханието ме накара да седна на леглото на мъртвата си баба. Директно от шишенцето пластовете на уханието бяха по-ясни, по-отличителни. Усещах се индийският жасмин и червените кадифени рози. По-отдолу долових мириса, който не можех да сбъркам – на кожа, затоплена от бавно горящ огън.

Но в парфюма имаше и нещо друго, което не можех да определя. Вдишах много пъти, опитвайки се да го разбера, и макар да не успях, знаех без никакво съмнение, че именно това бе най-важната съставка в стъкленицата. Това бе уханието на мрак.

Сложих отново запушалката на мястото ѝ – тя беше толкова тънка, както и устието на самото шише, че все едно вкарвах конец в ухото на игла – и върнах стъкленицата на лавицата.